

Πανεπιστήμιο Κρήτης

Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών - Επιστήμες της Αγωγής

Παιδαγωγική & Διδακτική Πράξη

Ειδικότητα: ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΕΞΑΜΗΝΟ ΑΚΑΔ. ΕΤΟΥΣ 2025-2026

ΜΑΘΗΜΑ: ΜΟΝΤΕΛΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΜΕΑ 301)

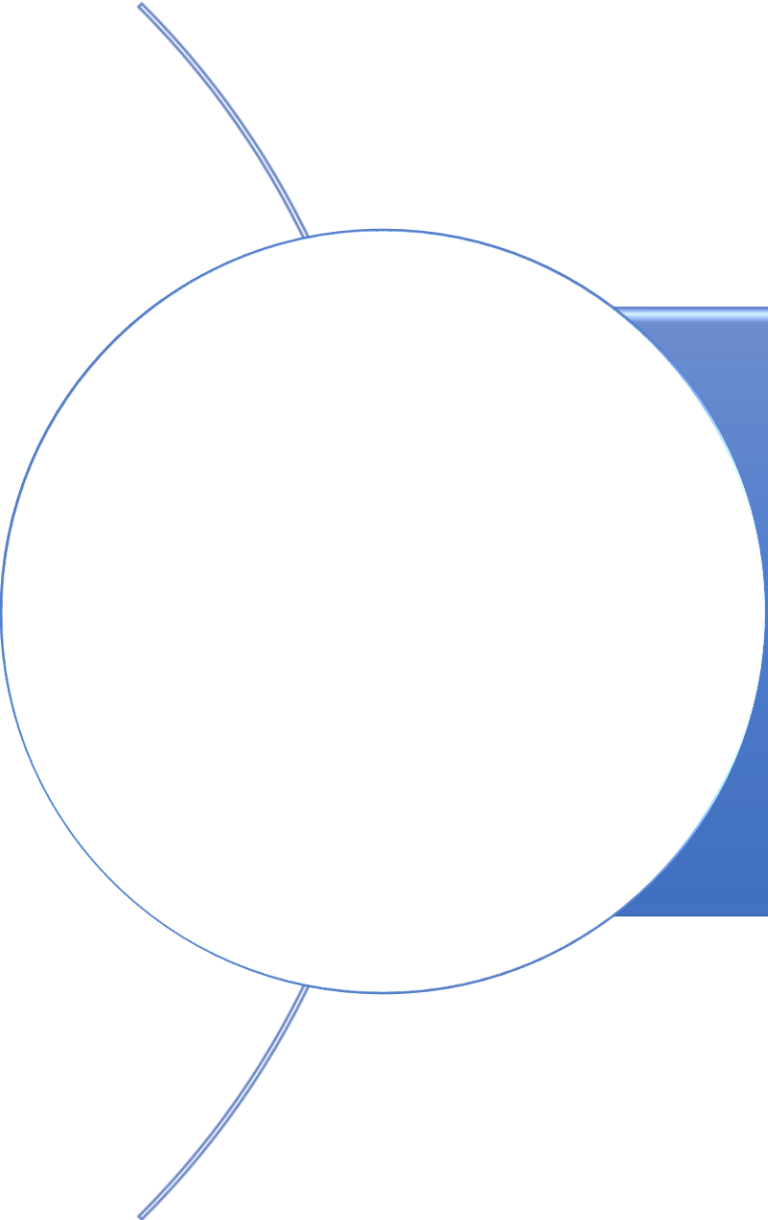
**Θέμα Εργασίας: «Η επιμόρφωση και η επαγγελματική ανάπτυξη των εκπαιδευτικών της
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης»**

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: ΚΙΝΤΖΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Αριθμός Μητρώου : 1028

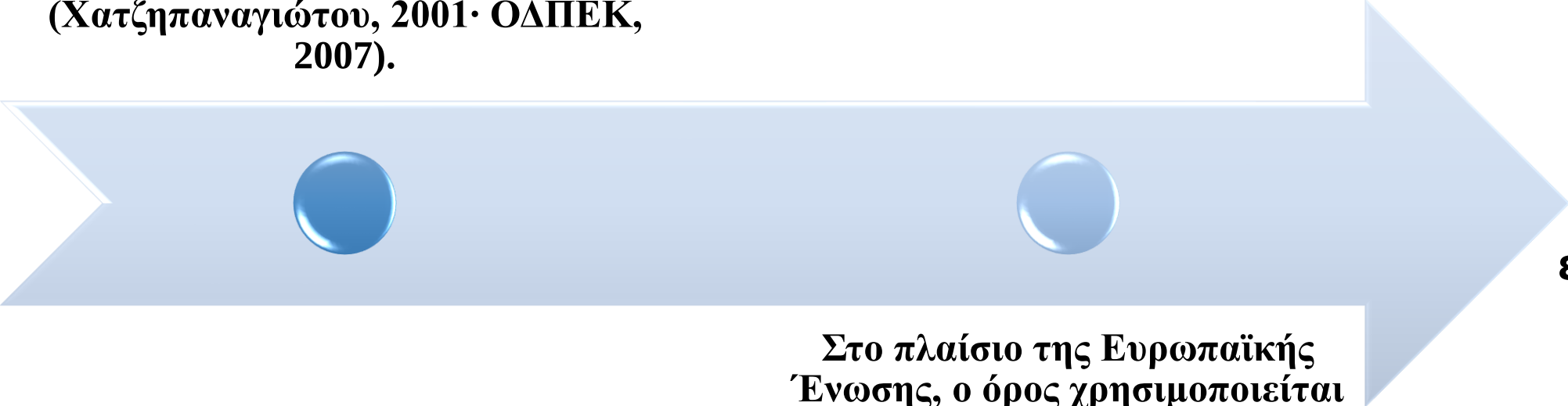
ΔΙΔΑΣΚΩΝ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Έννοια και σκοποί της επιμόρφωσης

Ο όρος επιμόρφωση αναφέρεται στο σύνολο των οργανωμένων μέτρων και δράσεων που σχεδιάζονται ή προσαρμόζονται με πρωταρχικό ή αποκλειστικό σκοπό τη βελτίωση και περαιτέρω ενίσχυση των ακαδημαϊκών και επαγγελματικών θεωρητικών και πρακτικών γνώσεων, ικανοτήτων και δεξιοτήτων των εκπαιδευτικών κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους (ΟΔΠΕΚ, 2007· Σαραφίδου, 2000).

**Βασικός στόχος της επιμόρφωσης
είναι να συμβάλει στη βελτίωση της
επαγγελματικής πρακτικής των
εκπαιδευτικών και, κατ' επέκταση,
στη διαμόρφωση μιας εκπαίδευσης
υψηλής ποιότητας
(Χατζηπαναγιώτου, 2001· ΟΔΠΕΚ,
2007).**

**Έννοια και
σκοποί της
επιμόρφωσης**

**Στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής
Ένωσης, ο όρος χρησιμοποιείται
ευρέως για να περιγράψει το σύνολο
των δραστηριοτήτων που έχουν ως
σκοπό την ανάπτυξη των γνώσεων
και δεξιοτήτων των εκπαιδευτικών
και την ενίσχυση της επαγγελματικής
τους επάρκειας (ΟΔΠΕΚ, 2007).**

Έννοια και σκοποί της επιμόρφωσης

Ο Χατζηδήμου (2008)
προσφέρει μια
ευρύτερη ερμηνεία
του όρου,
αναφερόμενος σε
προγραμματισμένες
ενέργειες και
συμπληρωματικά
μέτρα που
υλοποιούνται
συστηματικά:

α) από την πολιτεία για
νεοδιοριζόμενους, για
εκπαιδευτικούς με πολυετή
υπηρεσία και για στελέχη της
εκπαίδευσης

β) από τους ίδιους τους
εκπαιδευτικούς με στόχο:

την ενίσχυση του γνωστικού τους υπόβαθρου, ώστε
αυτό να καταστεί λειτουργικό και πρακτικά
αξιοποιήσιμο

την κάλυψη προσωπικών και επαγγελματικών
αναγκών καθώς και την αποτελεσματικότητα του
έργου τόσο του σχολείου όσο και του εκπαιδευτικού
συστήματος γενικότερα

τη βελτίωση της εκπαιδευτικής πράξης και την
ποιοτική αναβάθμιση της σχολικής εκπαίδευσης,

την προσαρμογή των ήδη αποκτημένων γνώσεων στις
σύγχρονες οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και
τεχνολογικές εξελίξεις, όπως και στις απαιτήσεις της
κοινωνίας της γνώσης και της πολυπολιτισμικότητας
(Χατζηδήμου, 2008).

**Θεωρητικές
προσεγγίσεις της
επιμόρφωσης**

```
graph LR; A[Θεωρητικές προσεγγίσεις της επιμόρφωσης] --- B[Ο Eraut (1987), όπως αναφέρεται στη Χατζηπαναγιώτου (2001), διακρίνει τέσσερις βασικές προσεγγίσεις της επιμόρφωσης:]; B --- C[Η προσέγγιση του ελλείμματος (defect approach)]; B --- D[Η αναπτυξιακή προσέγγιση (growth approach)]; B --- E[Η προσέγγιση της αλλαγής (change approach)]; B --- F[Η προσέγγιση επίλυσης προβλημάτων (problem-solving approach)];
```

**Ο Eraut (1987), όπως
αναφέρεται στη
Χατζηπαναγιώτου
(2001), διακρίνει
τέσσερις βασικές
προσεγγίσεις της
επιμόρφωσης:**

Η προσέγγιση του ελλείμματος (defect approach)

Η αναπτυξιακή προσέγγιση (growth approach)

Η προσέγγιση της αλλαγής (change approach)

Η προσέγγιση επίλυσης προβλημάτων (problem-solving approach)

Κατηγοριοποίηση προγραμμάτων επιμόρφωσης

Τα προγράμματα επιμόρφωσης διαφοροποιούνται ανάλογα με το περιεχόμενο, τη διάρκεια, τη δεσμευτικότητα, τον φορέα υλοποίησης, τον χώρο διεξαγωγής και τη μεθοδολογία (Φωκίδη & Ράπτης, 2008). Έτσι μπορεί να ταξινομηθούν με βάση:

το στάδιο σταδιοδρομίας
(εισαγωγική ή ενδοϋπηρεσιακή
επιμόρφωση),

τη διάρκεια (βραχεία, μεσαία,
μακρά),

την περιοδικότητα (εφάπαξ ή
δια βίου),

το πλαίσιο διεξαγωγής
(ενδοσχολική, σχολιοκεντρική,
εκτός σχολείου)

Η επιμόρφωση στο πλαίσιο της δια βίου μάθησης

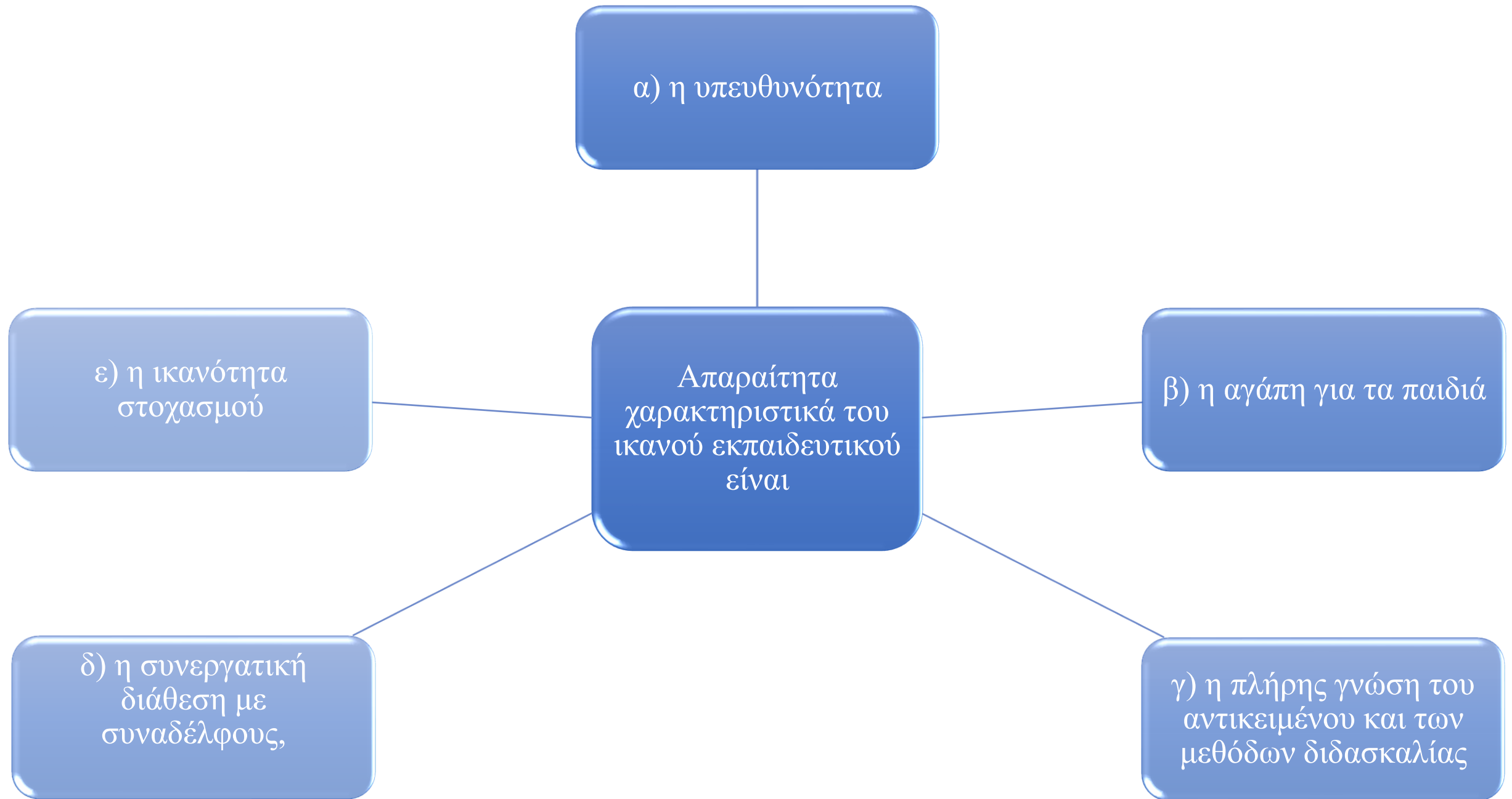
Η μετάβαση της
σύγχρονης
κοινωνίας στη
μετανεωτερικότητα
έχει προκαλέσει
σημαντικές αλλαγές
τόσο στην
εκπαίδευση όσο και
στον ρόλο του
εκπαιδευτικού.
Ειδικότερα:

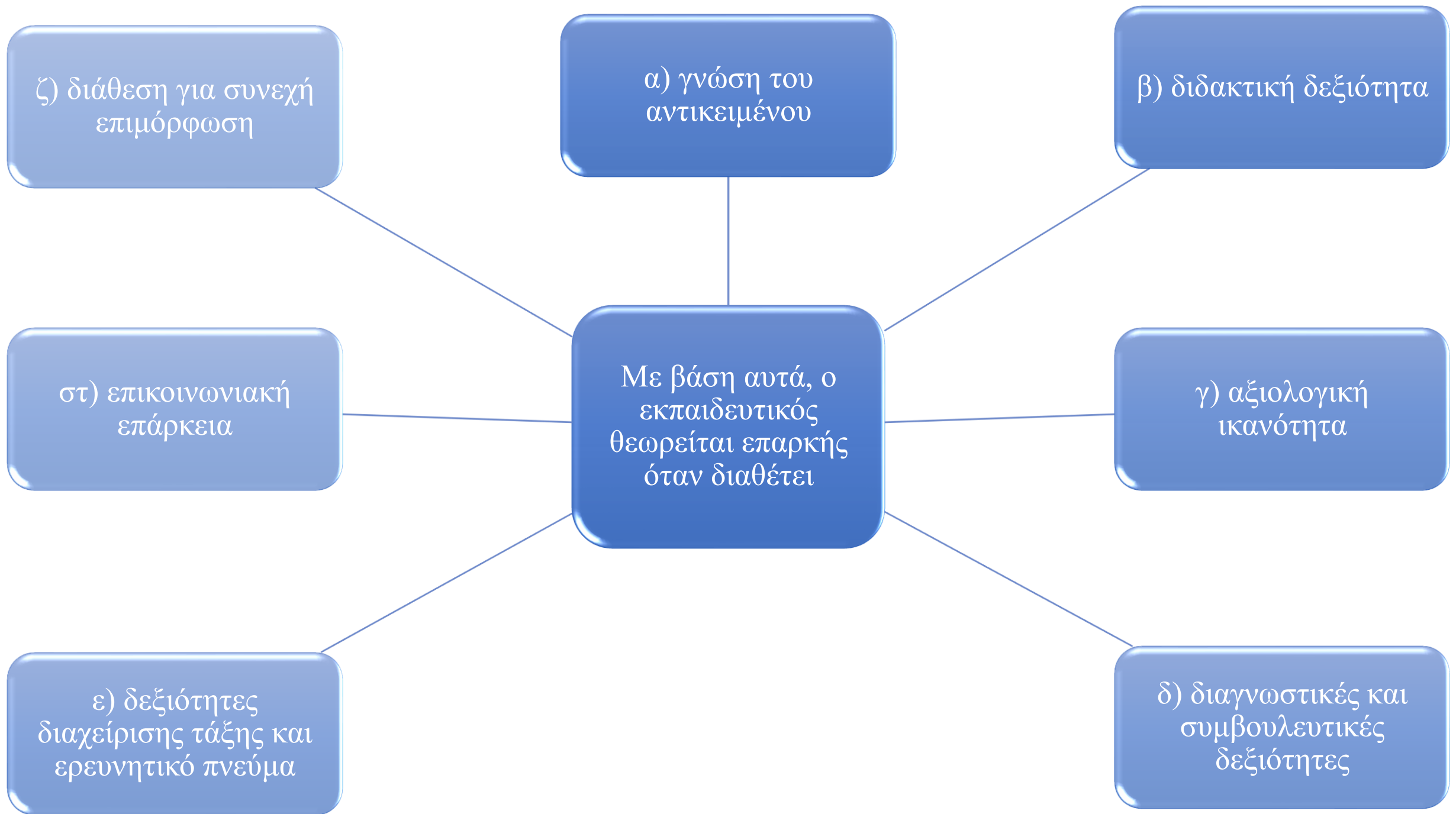
α) παρατηρείται μετατόπιση από την ποσοτική συσσώρευση γνώσεων προς την ποιοτική μάθηση και την ανάπτυξη «δεξιοτήτων-κλειδιών» (όπως επίλυση προβλημάτων και δημιουργική σκέψη),

β) ενισχύεται η ανάγκη και τα κίνητρα για διά βίου εκπαίδευση

γ) προβάλλεται η σημασία της κριτικής στάσης απέναντι στην πληροφορία και τις τεχνολογικές εξελίξεις,

δ) η πολυπολιτισμική φύση της κοινωνίας αποτυπώνεται στην ανάπτυξη της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης, η οποία προωθεί την ενσυναίσθηση, την κατανόηση και τον σεβασμό της διαφορετικότητας (Ξωχέλλης, 2005).

Η συνεχής επιμόρφωση αποτελεί βασικό μηχανισμό
ενδυνάμωσης των εκπαιδευτικών, συμβάλλοντας:

α) στην ανανέωση και βελτίωση των δεξιοτήτων τους

β) στην ενίσχυση της αυτογνωσίας και της επαγγελματικής
τους ταυτότητας

Ο ορθολογικός σχεδιασμός της επαγγελματικής εκπαίδευσης των εκπαιδευτικών, τόσο στο επίπεδο της αρχικής κατάρτισης όσο και στο πλαίσιο της συνεχούς επιμόρφωσης, παρουσιάζει μια εγγενή δυσκολία. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι

α) είναι πρακτικά αδύνατο να προβλεφθεί με ακρίβεια ο μελλοντικός ρόλος του εκπαιδευτικού, άρα και

β) να οργανωθεί με βεβαιότητα ο κατάλληλος προσανατολισμός της προπαρασκευής του

α) το μοντέλο εξυπηρέτησης των αναγκών του εκπαιδευτικού συστήματος εστιάζει στις κοινωνικές λειτουργίες του σχολείου·

Στη διεθνή βιβλιογραφία καταγράφεται πληθώρα στόχων για τον θεσμό της διαρκούς επιμόρφωσης, οι οποίοι διαφοροποιούνται ανάλογα με το εννοιολογικό μοντέλο στο οποίο βασίζονται. Για παράδειγμα:

β) το μοντέλο ικανοποίησης των προσωπικών αναγκών των εκπαιδευτικών επικεντρώνεται στη βελτίωση της προσωπικότητας και του επαγγελματικού έργου τους

α) γενικός ή ειδικός

Αντίστοιχα, ο σκοπός της
επιμόρφωσης μπορεί να είναι

γ) τοπικού, περιφερειακού ή
εθνικού χαρακτήρα, σε
συνάρτηση με το πλαίσιο
επιμορφωτικής πολιτικής που
ισχύει σε κάθε κράτος

β) προσαρμοσμένος σε
ατομικές, ομαδικές ή
συλλογικές ανάγκες

α) την ενημέρωση των εκπαιδευτικών

Οι θεσμικοί στόχοι της επιμόρφωσης, όπως ορίζονται από τον Ν. 1566/85 και εξακολουθούν να ισχύουν, περιλαμβάνουν:

β) την ανάπτυξη της ικανότητάς τους να ανταποκρίνονται στις μεταβαλλόμενες εκπαιδευτικές συνθήκες

γ) τη διευκόλυνση της προσαρμογής τους στη σχολική πραγματικότητα

δ) την εναρμόνιση των γνώσεων και των μεθόδων διδασκαλίας με τις ανάγκες της σύγχρονης εκπαίδευσης

Οι στόχοι των
επιμορφωτικών
προγραμμάτων
μπορούν να
συνοψιστούν στα
εξής

ανανέωση βασικών και επιστημονικών γνώσεων

απόκτηση νέων προσόντων,

εξειδίκευση στη διδακτική συγκεκριμένων τομέων,

μύηση σε νέες μεθόδους και εκπαιδευτικό υλικό,

βελτίωση των εκπαιδευτικών συστημάτων και των διδακτικών μεθόδων,

ενίσχυση της διεπιστημονικότητας και της συνεργατικής εργασίας,

προώθηση καινοτομιών,

κατάρτιση στη διοίκηση σχολικών μονάδων και στη διαχείριση προβλημάτων,

ανάπτυξη δεξιοτήτων διαχείρισης ανθρώπινων σχέσεων,

εφαρμογή παιδαγωγικών και εκπαιδευτικών προτεραιοτήτων,

σύνδεση του εκπαιδευτικού με το οικονομικό περιβάλλον,

μελέτη κοινωνικών και οικονομικών παραγόντων που επηρεάζουν τις επιλογές των νέων,

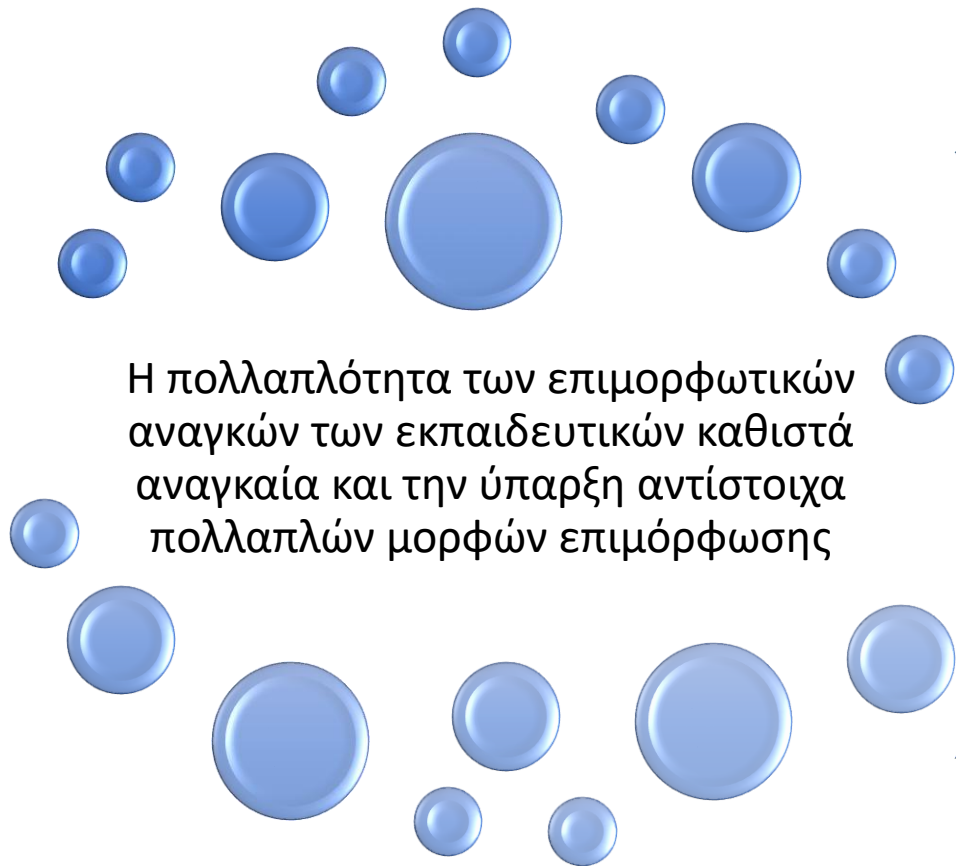
ενίσχυση της προσαρμοστικότητας στις κοινωνικές και πολιτισμικές αλλαγές.

Τέλος, η επιμορφωτική διαδικασία οφείλει
να αφορά **το σύνολο της**
προσωπικότητας του εκπαιδευτικού

να ενισχύει όλες τις διαστάσεις
της παιδαγωγικής του
λειτουργίας και να συμβάλλει
στη διατήρηση της κοινωνικής
σημασίας του επαγγέλματος,
στην ενδυνάμωση του
αισθήματος ευθύνης, στην
καλλιέργεια επαγγελματικού
ήθους και στην προαγωγή της
εσωτερικής ικανοποίησης από το
έργο της μάθησης

Η πολλαπλότητα των επιμορφωτικών
αναγκών των εκπαιδευτικών καθιστά
αναγκαία και την ύπαρξη αντίστοιχα
πολλαπλών μορφών επιμόρφωσης

οι οποίες διαφοροποιούνται
«αναλόγως των σκοπών και
των στόχων στους οποίους
αποβλέπουν, των
διατιθεμένων μέσων, των
εφαρμοζομένων τεχνικών και
μεθόδων και βεβαίως του
οργανωτικού φορέα ο οποίος
αναλαμβάνει την ευθύνη
διεξαγωγής τους»

Οι μορφές επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών περιλαμβάνουν ένα ευρύ φάσμα επιμορφωτικών δραστηριοτήτων, οι οποίες μπορούν να ταξινομηθούν σε

Υποχρεωτικές

Κατ' επιλογήν υποχρεωτικές

Προαιρετικές

Οι προτεινόμενες
τυπολογίες της
επιμόρφωσης είναι
ποικίλες και βασίζονται
σε διαφορετικά κριτήρια,
όπως

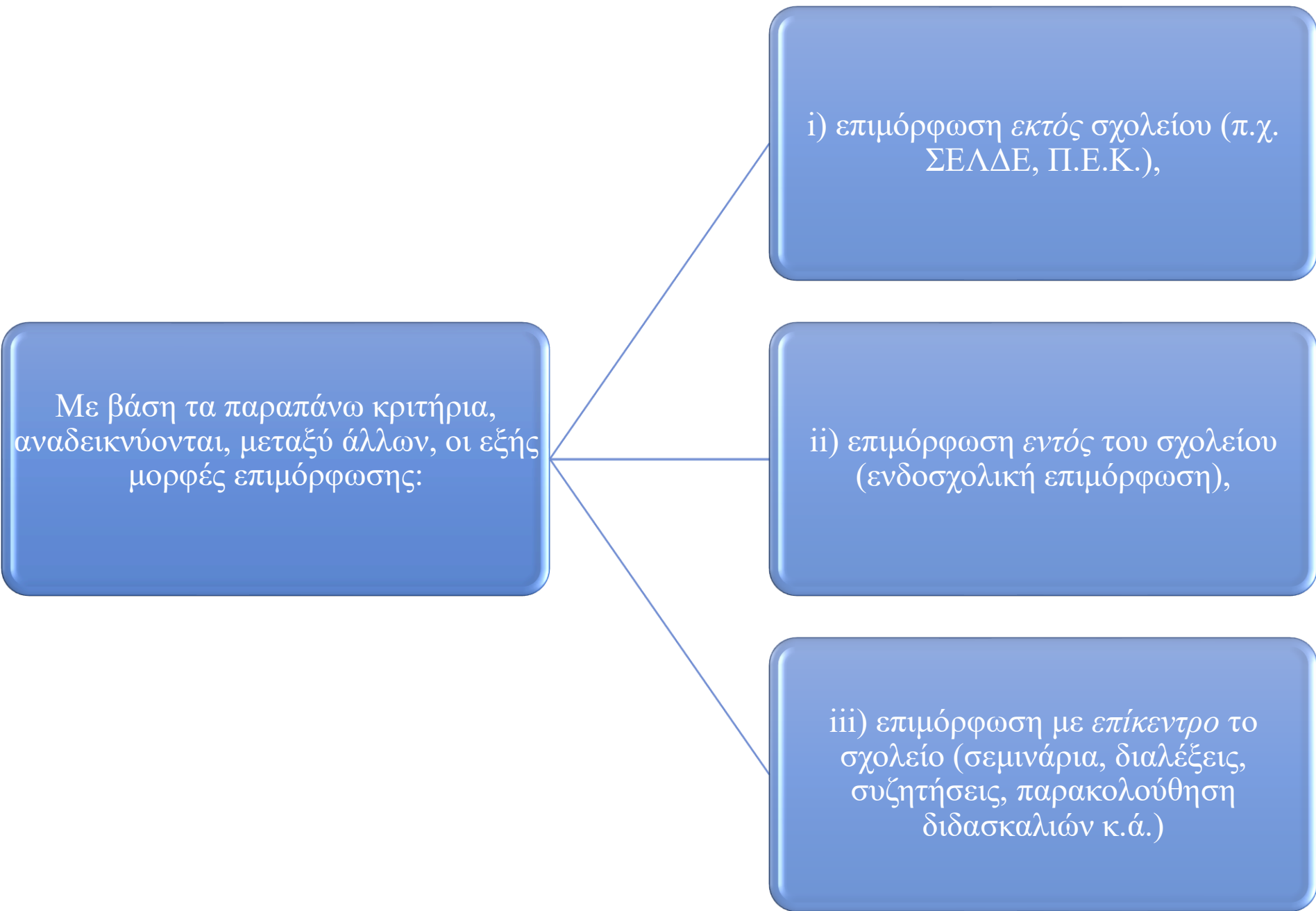
α) το περιεχόμενο της επιμορφωτικής διαδικασίας (ακαδημαϊκό, επαγγελματικό, πρακτικό κ.ά.),

β) τον σκοπό της επιμόρφωσης (ενίσχυση αποτελεσματικότητας, ευαισθητοποίηση, συμμόρφωση κ.λπ.),

γ) τον έλεγχο της οργάνωσης και λειτουργίας της (ΥΠ.Ε.Π.Θ., Π.Ε.Κ., σχολική μονάδα κ.ά.),

δ) τον φορέα και τον χώρο διεξαγωγής (σχολείο, πανεπιστήμιο, Π.Ε.Κ. κ.λπ.),

ε) το τελικό σχήμα διαμόρφωσής της (σύντομης ή μακράς διάρκειας, με ή χωρίς πιστοποιητικό, με πλήρη ή μερική απασχόληση κ.ά.)

Πέρα από τις παραπάνω ταξινομήσεις, προτείνεται και τυπολογία με κριτήριο τις βασικές **συμβολικές σχέσεις** που αναπτύσσονται στην επιμορφωτική πρακτική, η οποία περιλαμβάνει:

i) την πανεπιστημιακή μορφή

ii) τη σχολική μορφή

iii) το διαμορφωτικό – «συμβολαιακό» μοντέλο

iv) το αλληλοδραστικό – στοχαστικό μοντέλο

Λαμβάνοντας ως κριτήριο αυτές
ακριβώς τις σχέσεις,
διαμορφώνονται τρεις βασικοί
τύποι επιμόρφωσης:

Α. Ετεροκαθοριζόμενη επιμόρφωση

Β. Συμμετοχική επιμόρφωση

Γ. Εκπαιδευτική έρευνα-δράση

Η ομάδα εργασίας υπό τον καθηγητή Π. Ξωχέλλη (μετέπειτα «μεικτή επιτροπή παιδείας»), που συγκροτήθηκε από το ΥΠ.Ε.Π.Θ. για τη μελέτη του ζητήματος της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών, πρότεινε ως μορφές επιμόρφωσης:

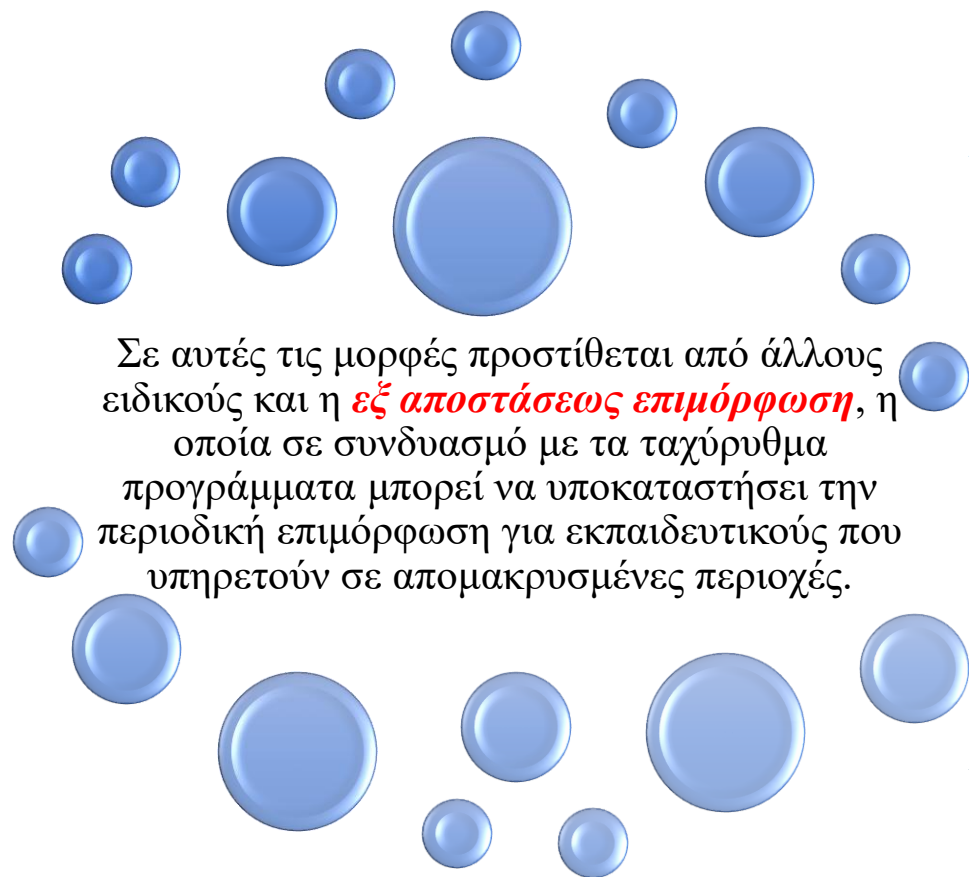
Εισαγωγική Επιμόρφωση

Περιοδική Επιμόρφωση,

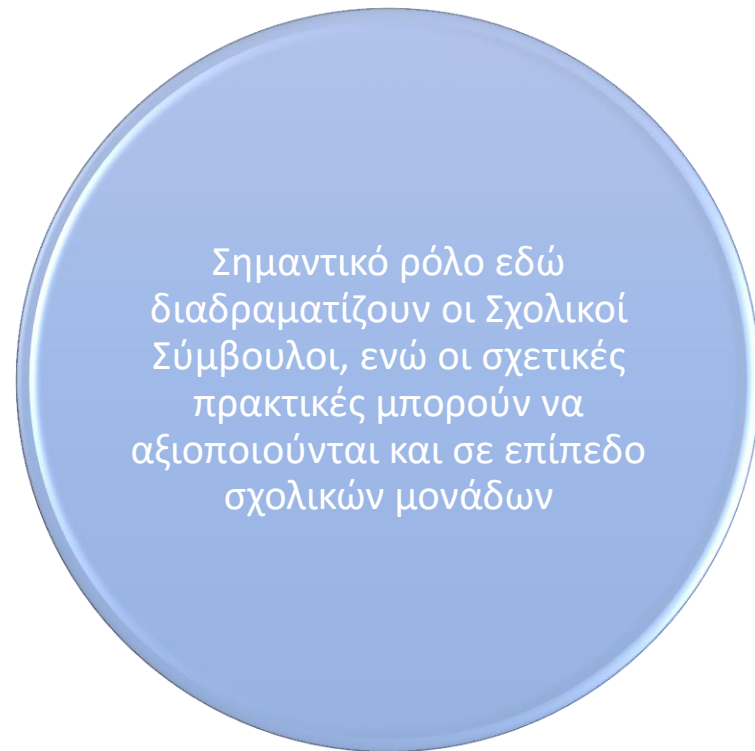
iii) Ειδικά Επιμορφωτικά Προγράμματα

iv) Ετήσια Επιμόρφωση στα Α.Ε.Ι

v) Επιμόρφωση για τη Συμπληρωματική Εκπαίδευση

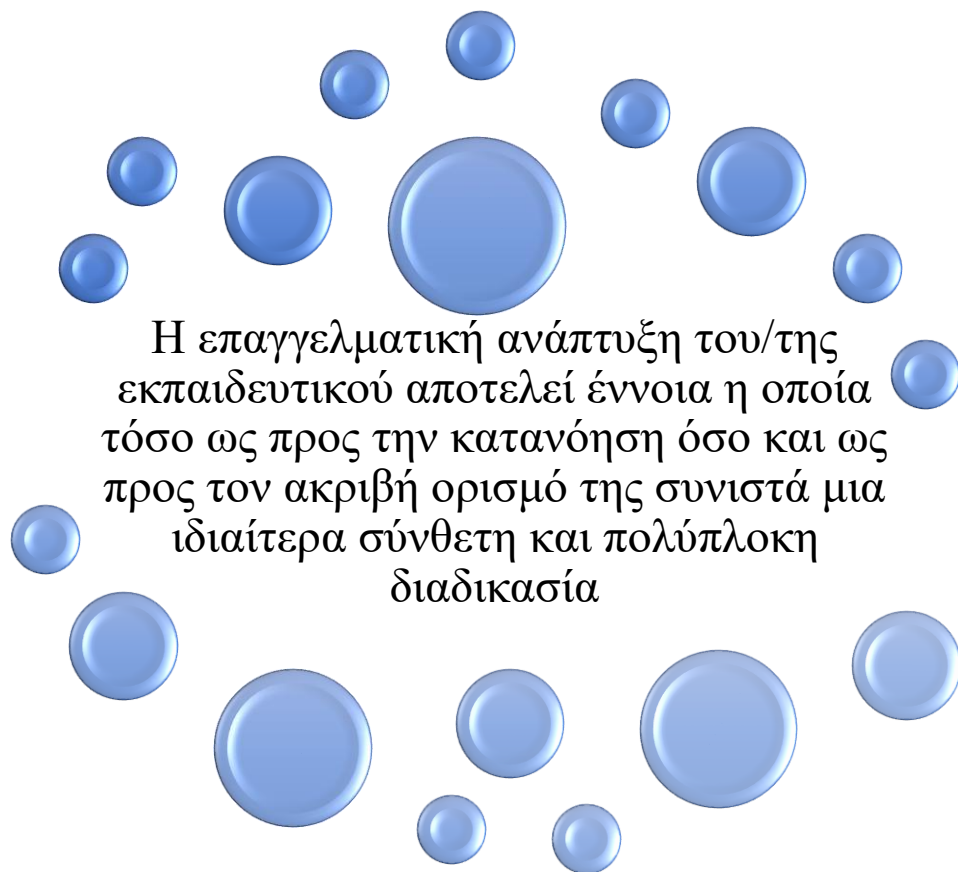

Σε αυτές τις μορφές προστίθεται από άλλους ειδικούς και η **εξ αποστάσεως επιμόρφωση**, η οποία σε συνδυασμό με τα ταχύρυθμα προγράμματα μπορεί να υποκαταστήσει την περιοδική επιμόρφωση για εκπαιδευτικούς που υπηρετούν σε απομακρυσμένες περιοχές.

Σημαντικό ρόλο εδώ διαδραματίζουν οι Σχολικοί Σύμβουλοι, ενώ οι σχετικές πρακτικές μπορούν να αξιοποιούνται και σε επίπεδο σχολικών μονάδων

Η επαγγελματική ανάπτυξη των εκπαιδευτικών

Στην πολυπλοκότητα αυτή συμβάλλουν και οι συναφείς όροι-έννοιες, όπως «ανάπτυξη προσωπικού», «διαρκής εκπαίδευση», «κατάρτιση» και «αυτοβελτίωση», οι οποίοι χρησιμοποιούνται συχνά ως συνώνυμοι, παραβλέποντας όμως τις εννοιολογικές και πρακτικές διαφοροποιήσεις που τους συνοδεύουν και οδηγώντας, κατά συνέπεια, σε σύγχυση

Ο ορισμός της
επαγγελματικής
ανάπτυξης με βάση
τη διεθνή
βιβλιογραφία

α) Στη διαδικασία βελτίωσης και (ανα)προσαρμογής γνώσεων, δεξιοτήτων, στάσεων, διδακτικών ικανοτήτων και αξιών, στην ανάπτυξη συνεργασίας, στη βελτίωση των ακαδημαϊκών αποτελεσμάτων των μαθητών/τριών, καθώς και στην καλλιέργεια της συνειδητοποίησης του ρόλου του/της εκπαιδευτικού στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο

β) Στις καθημερινές σκέψεις και τους προβληματισμούς του/της εκπαιδευτικού, που συνδέονται με την απόκτηση εμπειριών, στη συνεργασία με πιο έμπειρους/ες συναδέλφους, καθώς και στη συμμετοχή σε επιμορφωτικές ημερίδες, διαλέξεις και συνέδρια

γ) Σε όλες τις μορφές μάθησης των εκπαιδευτικών μετά την αρχική τους εκπαίδευση, δηλαδή σε ένα συνεχές διαδικασιών μάθησης που υπερβαίνει το στάδιο της βασικής κατάρτισης

δ) Στη συστηματική ανάλυση των επαγγελματικών πρακτικών, ως αποτέλεσμα της εμπειρίας και του στοχασμού πάνω στη δράση

ε) Στη συνύπαρξη τριών αλληλένδετων και αμοιβαία εξαρτώμενων εννοιών, οι οποίες θεωρούνται θεμελιώδεις για την επαγγελματική ανάπτυξη

στ) Στην επαγγελματική εξέλιξη/εμπέδωση (“professional growth”) του/της εκπαιδευτικού, ως διαδικασία συνεχούς εξέλιξης και αυτοκατευθυνόμενης μάθησης

ζ) Στη σύνδεση της επαγγελματικής ανάπτυξης με τον επαγγελματισμό του/της εκπαιδευτικού, αναδεικνύοντας ότι ο τρόπος με τον οποίο νοείται ο επαγγελματισμός επηρεάζει και τον προσανατολισμό της επαγγελματικής ανάπτυξης

η) Στη συμβολή της επαγγελματικής ανάπτυξης στην ενίσχυση του επαγγελματικού κύρους και της αναγνώρισης του/της εκπαιδευτικού

θ) Στη διαδικασία επιδίωξης απόκτησης χαρακτηριστικών μιας επαγγελματικής ομάδας και στη βελτίωση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών από κάθε επαγγελματία ξεχωριστά

Ο ορισμός της
επαγγελματικής ανάπτυξης
με βάση τη ελληνική
βιβλιογραφία

α) Ως το σύνολο των δραστηριοτήτων που οδηγούν στη βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου του/της εκπαιδευτικού και ως μια διαδικασία διαρκούς μάθησης, η οποία διαπλέκεται με την προσωπική ανάπτυξη του ατόμου

β) Ως απάντηση στο ερώτημα «πώς γίνεται κανείς εκπαιδευτικός», εστιάζοντας τόσο στις γνώσεις και δεξιότητες όσο και στις στάσεις και αξίες που απαιτούνται για την άσκηση του επαγγέλματος

γ) Ως διαδικασία που εκδηλώνεται σε τρία διαφορετικά επίπεδα, ανάλογα με το αν συνδέεται ή όχι με αλλαγή του τυπικού επαγγελματικού status του/της εκπαιδευτικού, εντός ή εκτός σχολείου

δ) Ως αντικείμενο μελέτης μέσα από τη διερεύνηση δεικτών καθοριστικής σημασίας για την επαγγελματική πορεία του/της εκπαιδευτικού, όπως η άτυπη μάθηση, η βασική εκπαίδευση, η υποστήριξη των νεοδιόριστων, οι μορφές επιμόρφωσης, οι μεταπτυχιακές σπουδές, οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, η αξιολόγηση, η «εσωτερική» εκπαιδευτική πολιτική των σχολικών μονάδων, οι εργασιακές συνθήκες και η συμμετοχή σε συλλογικά όργανα

Η σχέση επιμόρφωσης και επαγγελματικής ανάπτυξης

Κεντρική επιδίωξη των επιμορφωτικών προγραμμάτων είναι η αναβάθμιση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης, κάτι που προϋποθέτει τη συνεχή επαγγελματική εξέλιξη των εκπαιδευτικών.

Είναι απαραίτητο να τους παρέχονται τα κατάλληλα εφόδια, ώστε να ανταποκρίνονται με αποτελεσματικότητα στα επαγγελματικά τους καθήκοντα.

Η επιμόρφωση αναδεικνύεται, επομένως, σε βασικό μηχανισμό βελτίωσης της διδασκαλίας και, κατ' επέκταση, της μαθησιακής προόδου, εντασσόμενη στο πλαίσιο της επαγγελματικής ανάπτυξης και της δια βίου μάθησης του εκπαιδευτικού

Συνεπώς, η ποιότητα των επιμορφωτικών διαδικασιών συνδέεται άμεσα τόσο με τη συνολική ποιότητα της εκπαίδευσης όσο και με τη συνεχή επαγγελματική ενδυνάμωση των εκπαιδευτικών

Για να επιτελέσει η επιμόρφωση τον αναμενόμενο ρόλο της στη βελτίωση του σχολείου και στην υποστήριξη του εκπαιδευτικού έργου, οφείλει να εντάσσεται σε έναν ευρύτερο στρατηγικό σχεδιασμό που αφορά το επάγγελμα του εκπαιδευτικού και να βασίζεται σε σύγχρονα επιστημονικά δεδομένα

Αν αυτοί οι δύο άξονες δεν εξασφαλιστούν, υπάρχει κίνδυνος αναποτελεσματικής αξιοποίησης πόρων, ενώ η επιμόρφωση μπορεί να εκφυλιστεί σε μια ευκαιριακή διαδικασία που αποπροσανατολίζει από διαχρονικές αδυναμίες του εκπαιδευτικού συστήματος.

Ο βασικός στόχος ιδανικά πρέπει να είναι ο μετασχηματισμός του ρόλου του εκπαιδευτικού. Δεδομένου ότι η επιμόρφωση αποδίδεται ερευνητικά με διαρκή χαρακτήρα, σκοπός της είναι η ενημέρωση για τις εξελίξεις στις επιστήμες της Αγωγής, η κάλυψη κενών της αρχικής κατάρτισης, η συνεχής αναβάθμιση του διδακτικού έργου, η ανταπόκριση στις νέες εκπαιδευτικές και κοινωνικές απαιτήσεις, η υποστήριξη καινοτόμων πρακτικών και η ανάληψη νέων επαγγελματικών ρόλων

Η αποτελεσματικότητα κάθε επιμορφωτικού προγράμματος προϋποθέτει την ικανοποίηση πραγματικών αναγκών των εκπαιδευτικών, τη σύντομη αλλά επαναλαμβανόμενη χρονική διάρκειά του, τη σύνδεση με την έρευνα για ζητήματα του σχολείου, την παροχή ποικίλων μαθησιακών δραστηριοτήτων, τη συμμετοχή μεγάλου αριθμού εκπαιδευτικών, την αξιοποίηση σύγχρονων εκπαιδευτικών προσεγγίσεων και των ΤΠΕ, καθώς και τη συστηματική αξιολόγησή του

Εξίσου σημαντική είναι η σύνδεση της επιμόρφωσης με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας. Απαραίτητοι παράγοντες αποτελούν επίσης η σαφής στοχοθεσία, η επαρκής υλικοτεχνική υποδομή, η κατάλληλη επιλογή εκπαιδευτών και υλικού, η προσαρμογή του περιεχομένου στις ανάγκες των συμμετεχόντων, η ενθάρρυνση ενεργητικής συμμετοχής και η αναγνώριση μαθησιακών εμποδίων

Το μαθησιακό κλίμα πρέπει να χαρακτηρίζεται από επικοινωνία, συνεργασία και αμοιβαίο σεβασμό

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ